

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/19/2016
Identifikačné číslo spisu:	5305203883
Dátum vydania rozhodnutia:	25.08.2016
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5305203883.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci C. M., bývajúcej v Y., M. XXXX, ako navrhovateľky, proti Ing. Q. M., bývajúcemu v J. XX, ako tomu, kto má podľa návrhu platiť výživné, zastúpenému Mestom Čadca, Čadca, Námestie slobody 30, ako opatrovníkom a JUDr. Sabínou Hodoňovou, advokátkou v Žiline, Mariánske námestie 31, o výživné na plnoleté dieťa, vedenej Okresným súdom Čadca pod sp. zn. 8C/147/2005, o dovolaní Ing. Q. M. proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 23. júla 2015 sp. zn. 10Co/429/2015 takto

rozhodol:

Uznesenie Krajského súdu v Žiline z 23. júla 2015 sp. zn. 10Co/429/2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) označeným uznesením odmietol odvolanie Ing. Q. (ďalej tiež len „odvolateľ“ alebo „dovolateľ“) proti rozsudku Okresného súdu Čadca (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“ a spolu s odvolacím súdom tiež „nižšie súdy“) zo 6. marca 2014 č. k. 8C/147/2015-467 a vyslovil, že účastníkom nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania. Toto svoje rozhodnutie odôvodnil primárne názorom o nedostatku oprávnenia odvolateľa (za účinnosti O. s. p. - Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení - vystupujúceho v procesnom postavení odporcu) na podanie odvolania, sekundárne potom ďalším názorom, podľa ktorého odvolania bolo oneskoreným. Mal za to, že nešlo prijať námietku odvolateľa, podľa ktorej bolo treba až do právoplatnosti uznesenia o ustanovení mu (odvolateľovi) opatrovníka konať priamo s účastníkom, keďže rozhodnutie o ustanovení opatrovníka (vydané v procesnej forme uznesenia) bolo predbežne vykonateľným (už dňom 14. augusta 2013), podanie odvolania proti takémuto rozhodnutiu na tom nič nezmenilo a ustanovený zástupca mal rovnaké postavenie ako zástupca na základe plnomocenstva pre celé konanie. Preto podľa odvolacieho súdu prvoinštančný súd aj svoj rozsudok správne doručil (už 8. apríla 2014) len ustanovenému opatrovníkovi a aj keby nebol akceptovaný prinášaň čiastočne reštriktívny výklad subjektívneho oprávnenia na odvolanie, u odvolania podaného priamo účastníkom viac než rok po doručení rozsudku (až 19. mája 2015) bolo namieste usúdiť na zjavnú oneskorenosť.

2. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal včas dovolanie Ing. Q., domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Odvolaciemu (ale i prvoinštančnému) súdu vytýkal zaťaženie konania vadou v podobe odňatia mu postupom súdu možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) v spojitosti s nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Zotrval na tom, že nižšie súdy neboli oprávnenými konať bez jeho priamej účasti pred vyčkaním na právoplatnosť uznesenia o ustanovení mu opatrovníka (ku ktorej ale došlo až po rozhodnutí súdu prvej inštancie a zároveň až po doručení rozsudku opatrovníkovi, tu za situácie, že jemu rozsudok nikdy doručený nebol). Namietal tiež nesplnením podmienok na ustanovenie mu opatrovníka (ktorý mu bol prakticky vnútený), kde oba nižšie súdy opreli svoj záver o jeho postihnutí duševnou poruchou o znalecký posudok spred viac než dvoch rokov, vyhotovený navyše pre účely iného (trestného) konania. Stotožniť sa podľa neho nejde ani s názorom odvolacieho súdu o nedostatku jeho oprávnenia na podanie odvolania a odvolací súd jeho odvolanie, podané pred riadnym doručením rozsudku, mal prejednať vecne.

3. Navrhovateľka dovolací návrh nepodala.

4. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej len „C. s. p.“), ako aj Civilný mimosporový poriadok (zákon č. 161/2015 Z. z., ďalej len „C. m. p.“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 1. júli 2016, postupoval na základe úpravy z prechodného ustanovenia § 395 ods. 1 C. m. p. (podľa ktorého ak § 396 neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže však dovolanie tu bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení O. s. p. Dôvodom pre takýto postup bola nevyhnutnosť rešpektovania základných princípov C. s. p. a C. m. p. o spravodlivosti ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní účastníkov dovolacieho konania, ktoré začalo, avšak neskončilo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a 2 C. s. p. v spojitosti s ust. Čl. 3 ods. 1 a § 2 ods. 1 C. m. p.) a o potrebe ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 2 ods. 1 C. m. p.).

5. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie bolo podané včas a naň oprávnenou osobou (jedným z účastníkov konania pred nižšími súdmi), preskúmal dovolaním napadnuté uznesenie, a to bez pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p. a § 2 ods. 1 a tretí diel tretej hlavy C. m. p.), pričom dospel k záveru, že dovolanie treba považovať za dôvodné.

6. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Podmienky prípustnosti dovolaní proti uzneseniam odvolacích súdov procesné právo platné a účinné do 30. júna 2016 vrátane upravovalo v ustanoveniach § 237 a § 239 O. s. p.

7. Prípustnosť dovolania podľa § 239 O. s. p. v tejto veci neprichádza do úvahy. Dovolaním tu totiž nebolo napadnuté uznesenie, ktorým odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa (dnes prvej inštancie, § 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) ani uznesenie, ktorým by odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ prvá veta O. s. p.). Nešlo tu ani o prípad takého uznesenia potvrdzujúceho uznesenie súdu prvého stupňa, v ktorom by odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p.) a napokon ani o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. b/ O. s. p.).

8. Dovolanie vzhľadom na práve uvedené mohlo byť preto procesne prípustné len vtedy, ak by v konaní, v ktorom bolo dovolaním napádané uznesenie vydané, došlo k niektorej z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 ods. 1 O. s. p. (zakladajúcich tzv. zmätočnosť konania). Toto ustanovenie pripúšťalo dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí

do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a/lebo g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Hoci štandardne platí, že z hľadiska § 237 ods. 1 O. s. p. nie je relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii vady uvedenej v takomto ustanovení, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo; v prejednávanej veci bolo treba dať dovolateľovi (namietajúcemu zaťaženie konania vadou podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) za pravdu (nech aj nie vo vzťahu ku všetkým ním uplatneným dovolacím námietkam).

9. V ustálenej judikatúre najvyššieho súdu je za jeden z postupov odvolacích súdov, ktorými môže dôjsť k odňatiu účastníkovi konania možnosti konať pred súdom, považované i odmietnutie odvolania (rozumej odmietnutie odvolacieho súdu odvolanie prejednať vecne), pokiaľ na to neboli splnené zákonom ustanovené podmienky (tu por. R 23/1994 a napr. uznesenie najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 6 Cdo 264/2015). Práve o taký prípad šlo podľa názoru dovolacieho súdu aj v prejednávanej veci.

10. I keď najvyšší súd považuje za akceptovateľný a tiež zodpovedajúci procesnému právu (účinnému v čase, v ktorom sa prvoinštančný súd rozhodol neskoršiemu dovolateľovi ustanoviť opatrovníka) názor odvolacieho súdu o predbežnej vykonateľnosti uznesenia, ktorým došlo k ustanoveniu opatrovníka (keďže u uznesení neukladajúcich povinnosti na plnenie, o aké šlo aj v tomto prípade, ide o pravidlo, majúce v minulosti pôvod v ustanovení § 171 ods. 2 O. s. p. a dnes v ustanovení § 238 ods. 3 C. s. p.) a s tým museli ísť takpovediac ruku v ruke ako správnosť ďalšieho názoru oboch nižších súdov o možnosti pokračovania v konaní s takýmto zástupcom účastníka, tak i potreba odmietnutia presne opačného názoru dovolateľa, zasadzujúceho sa za vyčkanie na právoplatnosť uznesenia; toto už podľa neho nemohlo (bez ďalšieho platiť) platiť u ďalších záverov odvolacieho súdu, predovšetkým u toho, podľa ktorého na ustanoveného zástupcu platí všetko, čo na zástupcu s plnomocenstvom pre celé konanie.

11. Je síce pravdou, že podľa § 31 O. s. p. mal ustanovený zástupca (teda i opatrovník) rovnaké postavenie ako zástupca na základe plnomocenstva pre celé konanie, pokiaľ nebol ustanovený len pre určité úkony; zároveň tu však nejde pominúť úpravu pojatú do celého radu ustanovení majúcich s tým citovaným odvolacím súdom súvis. Z tých aj pre posudzovanú vec nepochybne významným bolo, že fyzická osoba, ktorá nemôže pred súdom konať samostatne, musí byť zastúpená zákonným zástupcom, čo neplatí, ak tento zákon ustanovuje inak (§ 22 O. s. p.); že účastník sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí, ak nejde o zastupovanie podľa § 26, môže si účastník zvoliť za zástupcu len fyzickú osobu a v tej istej veci môže mať účastník súčasne len jedného zvoleného zástupcu; čo neplatí, ak ide o zastúpenie podľa § 25 (§ 24 O. s. p.); že ak nie je zastúpený ten, kto nemôže pred súdom samostatne konať, súd ustanoví mu opatrovníka, ak je tu nebezpečenstvo z omeškania a rovnako sa postupuje, ak tak ustanovuje osobitný predpis (§ 29 ods. 1 O. s. p.); že pokiaľ neurobí iné opatrenia, môže súd ustanoviť opatrovníka aj účastníkovi, ktorého pobyt nie je známy, ktorému sa nepodarilo doručiť na známu adresu v cudzine alebo ak je doručenie písomnosti v cudzine spojené s ťažko prekonateľnými prekážkami, ktorý je postihnutý duševnou poruchou alebo ktorý nie je schopný zrozumiteľne sa vyjadrovať (§ 29 ods. 2 O. s. p.); že za opatrovníka súd ustanoví osobu pôsobiacu v rodinnom, pracovnom, kultúrnom, prípadne v inom prostredí, ktoré je účastníkovi blízke a súd môže za opatrovníka ustanoviť aj obec (§ 29 ods. 6 veta prvá a druhá O. s. p.) a napokon i to, že ak má účastník zástupcu s plnomocenstvom pre celé konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi (§ 49 ods. 1 veta prvá O. s. p.).

12. Korektným i ústavne konformným (o. i. teda tiež dostatočne komplexným a nielen doslovným jazykovým) výkladom práve približenej úpravy, rešpektujúcim aj právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (tu por. najmä čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uverejneného v prílohe oznámenia Federálneho ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb. a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čiže ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení

neskorších ústavných zákonov, ďalej tiež len „Dohovor“ a „Ústava“) totiž treba jednak podľa názoru dovolacieho súdu dospieť k záveru o tom, že medzi zástupcom s plnomocenstvom pre celé konanie a ustanoveným zástupcom (z ktorých druhému rozhodné právo priznávalo rovnaké postavenie ako tomu prvému) je predsa len rozdiel; popri tom však aj záver o dostatočnosti doručovania súdnych písomností v prípadoch zastupovania účastníka ustanoveným zástupcom iba zástupcovi treba podrobiť testu, ktorého účelom je posúdenie, či takýto postup sleduje legitímny cieľ.

13. U zastúpenia účastníka zástupcom, ktorého si účastník zvolil na zastupovanie v celom konaní a ktorého za rovnakým účelom aj vybavil plnomocenstvom pre celé konanie - ako jedným z dvoch typov procesným právom poznaných plnomocenstiev (§ 28 ods. 1 a 2 O. s. p., dnes § 92 ods. 1 a 2 C. s. p., podľa okolností prípadu aj v spojitosti s ust. § 2 ods. 1 C. m. p.) treba už v akte zvolenia si účastníkom zástupcu vidieť i prejav vôle účastníka prenechať právo na komunikáciu so súdom ním zvolenému zástupcovi - vrátane praktického vzdania sa účastníkom práva na to, aby priamo jemu boli doručované i všetky písomnosti aj rozhodnutia súdu (to, ktorým sa má konanie skončiť, spomedzi nich nevynímajúc). Na presný opak (teda aj na povinnosť doručovania súdnych písomností priamo účastníkovi) treba usudzovať u druhého typu plnomocenstva, teda plnomocenstva len pre určité úkony, pokiaľ ide o úkony v plnomocenstve nevymenované a plnomocenstvo nebolo udelené práve na preberanie písomností (§ 49 ods. 1 veta prvá O. s. p. a contrario, dnes inak obdobne § 110 ods. 1 veta prvá C. s. p.).

14. U zastúpenia ustanoveným zástupcom však nielenže je potrebné mať na zreteli, že úprava doručovania v prípadoch zastúpenia pracuje so slovným spojením „zástupca s plnomocenstvom pre celé konanie“ a pri interpretácii, koho takýmto zástupcom rozumieť, je v záujme zachovania práva účastníkov súdnych konaní na spravodlivé súdne konanie namieste skôr reštriktívny (zužujúci) výklad, ale je tu i dôsledok jednej i druhej možnej interpretácie, ktorým je buď konanie s účastníkom zastupovaným ustanoveným zástupcom alebo bez takého účastníka. Dovolací súd síce nepopiera, že v určitých prípadoch konanie priamo s účastníkom ani nebude (či už právne alebo fakticky) možným, práve v odpovedi na otázku, či to tak naozaj je, však podľa neho treba vidieť deliacu čiaru medzi tými prípadmi, v ktorých i z pohľadu práva na spravodlivé súdne konanie bude postačujúcim konanie so zástupcom a tými, v ktorých ustanovenie zástupcu nič nezmení na potrebe konania (aj) priamo s účastníkom.

15. V rámci procesných situácií, ktoré vyžadujú alebo prinajmenšom súdu umožňujú ustanovenie účastníkovi zástupcu (spravidla v osobe opatrovníka) zaiste nemusí byť predmetom sporu to, že ustanovenie zástupcu a konanie priamo s ním, ako aj doručovanie len zástupcovi, bude opodstatneným v tých prípadoch, v ktorých platné právo nepriznáva účastníkovi plnú procesnú spôsobilosť a tiež tam, kde by trvanie na konaní priamo s účastníkom mohlo naraziť na také prekážky, ktoré by mohli uskutočneniu konania alebo jeho dokončeniu zabrániť. Preto pri väčšine zákonom normovaných situácií, predpokladajúcich ustanovenie opatrovníka či už ako jediné alebo jedno z do úvahy prichádzajúcich riešení, treba súhlasiť s názorom, že uskutočnenie konania s faktickým i právnym zapojením doň len ustanoveného zástupcu a dorúčením len zástupcovi aj rozhodnutia majúceho konanie skončiť bude pravidlom, ktorého uplatnením k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie nedôjde. Uplatnenie práve zadefinovaného pravidla bude namieste vždy tam, kde právo na spravodlivé súdne konanie toho, kto má byť zastúpený ustanoveným zástupcom, nie je možné garantovať za pomoci iného opatrenia (viac ohľaduplného k právam zastupovaného) a tiež tam, kde by dôsledkom nevyužitia možnosti ustanovenia zástupcu mohlo byť porušenie niektorého zo základných práv iného účastníka konania (v tejto súv. por. najmä tú zložku definície práva na spravodlivé súdne konanie, ktorú Dohovor pomenoval slovami „v primeranej lehote“ a Ústava „bez zbytočných prieťahov“).

16. Väčšina pravidiel má ale svoje výnimky a je zjavné, že o prípad pravidla bezvýnimčného nešlo ani v prejednávanej veci. Popri fyzických osobách bez spôsobilosti pred súdom samostatne konať (medzi ktoré patria okrem maloletých aj osoby bez plnej spôsobilosti na právne úkony), účastníkoch neznámeho pobytu, tých, ktorým sa nepodarilo doručiť na známu adresu v cudzine a tých, u ktorých je doručenie písomnosti v cudzine spojené s ťažko prekonateľnými prekážkami (ako reprezentantoch celkom štyroch skupín osôb, z ktorých tú prvú zjednocuje právna a ďalšie tri faktická nemožnosť uskutočnenia konania

s ich priamym zapojením doň) sú tu totiž aj ďalšie dve kategórie osôb (výlučne fyzických), ktorými sú osoby postihnuté duševnou poruchou a tie, ktoré nie sú schopné zrozumiteľne sa vyjadrovať. Pre obe tieto kategórie je príznačné (a spoločné) ako to, že obmedzenie zakladajúce dôvod pre úvahy o ustanovení im opatrovníka tu má charakter zdravotného rázu, tak i to, že takéto obmedzenie nedosiahlo (uvažované v rozhodnom čase) stupeň nasvedčujúci nedostatku spôsobilosti toho, o koho ide, samostatne konať pred súdom a do tretice i to, že tu diskutované obmedzenie samo osebe ešte nevypovedá nič o schopnosti dotyčného porozumieť obsahu súdnej písomnosti (pri duševnej poruche preto, že táto sa na schopnosti porozumieť nemusí podpísať vôbec a pri neschopnosti zrozumiteľne sa vyjadrovať preto, že jednou vecou je schopnosť sa zrozumiteľne vyjadriť a druhou - na prvej nie bezpodmienečne závislou - schopnosť porozumieť objektívne zrozumiteľnému prejavu niekoho iného). Pri ustanovovaní opatrovníkov osobám spadajúcim do týchto častí zákonného výpočtu je tu navyše i isté riziko, že hlavným (nech aj nepriznaným) dôvodom uplatnenia príslušného (hoc aj právom aprobovaného) postupu nemusí byť ochrana záujmov zastupovaných účastníkov, ale ochrana súdov pred nimi.

17. Z už uvedeného potom podľa dovolacieho súdu treba vyvodiť, že v prípadoch rozhodnutia sa súdu pre ustanovenie opatrovníka z dôvodu postihnutia účastníka duševnou poruchou alebo neschopnosti účastníka zrozumiteľne sa vyjadrovať má nezanedbateľný význam úloha podkladov, vedúcich súd k záveru, že ide o takúto osobu, najmä ale v týchto prípadoch súd nemá možnosť zbaviť sa ustanovením opatrovníka povinnosti doručovať svoje písomnosti (čo platí predovšetkým pre rozhodnutie majúce konanie skončiť) priamo účastníkovi.

18. Dovolateľovi tak bolo treba prisvedčiť v tom, že nesprávnym bol názor prvoinštančného i odvolacieho súdu o nástupe účinku riadneho doručenia rozsudku prvoinštančného súdu už doručením takéhoto rozhodnutia ustanovenému opatrovníkovi. I odhliadajúc na tomto mieste od možnej polemiky na tému dostatočnosti podkladov, vedúcich nižšie súdy k záverom o existencii dôvodu pre ustanovenie opatrovníka a o neexistencii žiadnej osoby súcej na zhostenie sa takejto funkcie podľa § 29 ods. 6 vety prvej O. s. p. aj od ďalšej možnej polemiky na tému uspokojivosti výkonu opatrovníctva tzv. verejnými opatrovníkmi, preto nemohli byť považované za správne ani závery odvolacieho súdu o nedostatku subjektívneho oprávnenia neskoršieho dovolateľa na podanie odvolania a o oneskorenosti odvolania (prvý preto, že ani prípadná diagnostikovaná a trvajúca duševná porucha účastníka, nenachádzajúca odraz v rozhodnutí o spôsobilosti na právne úkony, nezbavuje účastníka práva brojiť proti rozhodnutiu súdu vydanému v jeho neprospech opravnými prostriedkami; druhý potom preto, že tzv. odvolacia lehota má charakter lehoty uzavretej len čo do jej konca a naopak otvorenej čo do počiatku jej plynutia, ako oneskorené z tohto dôvodu nejde odmietnuť odvolanie podané pred riadnym doručením rozhodnutia, proti ktorému smeruje a až do uplynutia lehoty plynúcej od už spomenutého riadneho doručenia má tak účastník o. i. tiež dopĺňať dôvody, pre ktoré už napadnuté rozhodnutie považuje za nesprávne).

19. Ak dôsledkom záverov odvolacieho súdu, s ktorými sa dovolací súd nemohol stotožniť, bolo práve odmietnutie odvolania, teda iné než vecné rozhodnutie odvolacieho súdu, dovolaciemu súdu neostávalo iné, než pre konštatovanie odňatia dovolateľovi takýmto rozhodnutím možnosti konať pred súdom napadnuté uznesenie odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 a § 450 C. s. p. zrušiť a vec vrátiť takémuto súdu na ďalšie konanie (nakoľko nápravu stavu neprejednania veci s neskorším dovolateľom aj v prvej inštancii a nedoručenia mu prvoinštančného rozsudku ide dosiahnuť v odvolacom konaní, a preto nebol dôvod na zrušenie rozhodnutí oboch nižších súdov podľa § 449 ods. 2 C. s. p.).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.